

ANNA CAZURRA

1	Farsant , op. 28	5'16
2	Subtiletes , op. 48	7'55
	Quatre Evocacions , op. 8	
3	L'ocell melangiós	2'20
4	Tonada	2'59
5	Jocs de platja	1'55
6	Gitano	2'26
	Évora , op. 49	
7	Calmo	8'51
8	Adagio evocativo e malincolico	5'17
9	Andante	5'38
	Hespèria , op. 5	
10	Azahara	6'44
11	El basar	7'08
12	Crepuscle	6'58
13	Mediterrània	5'35

Albert Nieto, piano

LMG 2132

DDD

*Font que del cel adolles la música a la terra,
Oh, lira!, vessa encara tos càntics matinals;
escampa'ls com nivada d'aucells pel pla i la serra
i canta-li a ma patria sos mai escrits annals...*"
(Cant Desè de "La Nova Hespèria" de L'Atlàntida de Jacint Verdaguer)

En escoltar *Hespèria op. 5* (2002) vaig tenir el goig i la sorpresa de constatar que el llegat de la tradició pianística i compositiva hispànica i catalana, via Albéniz, Granados, Falla i Mompou, seguia ben viva en els pentagrames de la compositora barcelonina Anna Cazorra, nascuda a la segona meitat del segle XX. La poètica que l'Anna Cazorra transmet en aquesta obra, de gran envergadura, beu d'aquesta tradició i, alhora, incorpora les seves aportacions més preuades amb la força de la seva personalitat musical. En les quatre peces que formen *Hespèria* hi trobem una gran riquesa d'harmonies i contrapunts i també de melodies i ritmes molt vius que perfilen unes textures de gran plenitud pianística.

La primera de les quatre peces, *Atlàntida*, en paraules de l'autora: *...vol evocar l'exuberància del perfum de la flor del taronger*. Després d'uns compassos introductoris, ens trobem amb l'alternança mètrica 6/8-3/4, com a la *Rondeña* d'Albéniz. L'energia rítmica, harmònica i cadencial que desplega aquest primer tema és ben captivadora. El segon tema, *Con tenerezza*, podria ser escoltat com l'autoretrat de l'autora, exuberant en la plenitud dels acords, i alhora ingràvid, quasi esquiu en el contrapunt dels cants. Un tema intens

i dolç, com el perfum de la flor del taronger. *Crepuscle* produeix un efecte hipnòtic. Aquí la sofrença és assumida com una convicció inherent a la mateixa existència i contemplada alhora amb la serenor pròpia de la maduresa de l'ésser. El melodisme d'aquesta peça ens ofereix l'encant dels modes de la música àrab on es fan presents els intervals de segona augmentada. Segons l'autora: *...aquesta peça descriu el clima de serenitat tenyit de nostàlgia en el moment de l'ocàs del dia... El Basar* presenta una gran riquesa d'idees temàtiques, unes de caràcter rítmic i extravertit, altres de més íntimes i líriques, fins a arribar al *Molto scherzando*, on les figuracions del baix, amb ritmes sincopats, ens fan aixecar de la cadira per fer assaig d'una dansa que potser mai havíem imaginat... I sovint és així, la música de l'Anna Cazorra té la qualitat de no deixar-nos mai indiferents, sempre ens empeny amb una gran força direccional i una voluntat de dir i seduir... D'aquesta peça ens diu la compositora: *El Basar evoca la barreja de personatges i el batibull de gent tan inherent dels mercats de la més pura tradició àrab. A Mediterrània*, la darrera peça del recull, l'esperit de la dansa —quasi sevillanes— inunda tota la partitura, és un esclat de joia, de plenitud i delicadesa.

Lluís Guzman i Antich

(Terrassa, setembre de 2014)

Èvora, op. 49 (2011) és una versió per a piano d'una selecció de tres moviments diferents procedents de dues obres per a orquestra de cordes. El primer moviment, *Calmo*, és una adaptació del quart

moviment, *La muralla àrab*, de la *Segona Suite per a Orquestra de Cordes op. 3* (2002). El segon moviment, *Adagio evocativo e malinconico* i el tercer, *Andante*, són adaptacions del tercer i el quart moviments, *Saudade* i *L'ermita de St Bràs*, respectivament, de la *Suite Évora per a Orquestra de Cordes op. 6* (2000, rev. 2002). Inspirada lliurement en tonades, ritmes i aires de dansa del patrimoni musical ibèric, aquesta obra recrea imatges de la ciutat portuguesa d'Évora. Al primer moviment, *Calmo*, podem escoltar un sentit lament de forta empremta morisca que alterna amb una obstinada i enèrgica dansa de fulgor àrab. El piano imita les formes d'acompanyament d'instruments de percussió tradicionals àrabs com són el *tamburo* i la *daburga*, que van confegint diferents figuracions rítmiques amb melismàtics arabescos de gran efecte sonor. De caràcter fonamentalment líric, el segon moviment, *Adagio evocativo e malinconico*, s'inicia imitant els trèmols d'un saltiri (un antic instrument musical precedent del clavicèmbal) i anuncia alguns dels motius melòdics que seran desenvolupats en el tercer moviment, *Andante*, que s'obre amb uns delicats arpegis i desenvolupa un discurs dramàtic d'especial força, amb un atractiu ritme sincopat i unes textures contrapuntístiques elaborades.

Guardonada amb el premi Frederic Mompou de Joventuts Musicals de Barcelona, *Quatre Evocacions op.8* (1995) va ser estrenada pel pianista català Quim Bonal l'agost del 1998 al Festival de Peralada. Cadascuna de les peces posseeix una personalitat pròpia i en totes

predomina el caràcter fresc i espontani i el tarannà improvisat. *L'ocell melangiós* recrea un ambient oníric i misteriós, on el lirisme dóna pas a un variat joc d'harmonies que fan al·lusió als moviments sobtats d'un ocell corprès pel record d'un passat i a les nostàlgiques evocacions d'un paradís perdut. *Tonada* evoca un vella cançó popular catalana totalment estilitzada i revestida de subtils harmonies. *A Jocs de platja* se succeeixen una sèrie de motius que recreen la bullici d'un grup de nens que salten juguen i xipollegen amb l'aigua, mentre les darreres espurnes de llum del capvespre van creant vibrants reflexos damunt les onades. Inspirada lliurement en el folklore andalús, la darrera peça, *El gütano*, descriu el port altiu i elegant d'un dels més entranyables personatges que formen part de l'imaginatiu univers sonor dels nostres compositors nacionalistes.

Farsant op. 28 (2006), versió pianística del tema principal de l'òpera *El farsante* (2004), és una paròdia musical d'un aspirant musicòleg a una plaça a la universitat que utilitza una farsa per tal d'enlluernar els assistents en un congrés de musicologia. Es tracta d'una música descriptiva que dóna vida real al ridícul personatge. La peça està formada per tres seccions. A la primera apareixen dos temes, el primer dels quals subratlla l'element còmic de la situació que està descrivint, mentre que el segon emfasitza el caràcter ridícul del personatge a què es refereix. La secció central és el moment més emotiu de l'ària, en què el protagonista reconeix la seva profunda decepció i la seva ingenuïtat.

Inspirada de manera molt lliure en ritmes jazzístics, *Subtileses op. 48* (2011) neix d'una versió de *Sottigliezze in blue* (Subtileses en blau) *op. 44*, per a trompeta i piano (2010). *Subtileses* mostra un estil d'escriptura àgil i enèrgic, i això es fa palès en el caràcter del discurs musical, que flueix espontani, fresc i desenfadat, però amb una intensitat i una força expressives que van en augment a mesura que es va desenvolupant. *Subtileses* està estructurada en tres parts, precedida per una introducció. En un estil proper al swing, la introducció presenta unes harmonies lliures i un tarannà improvisador. El primer tema és de caràcter sensual i elegant, el segon en canvi és més juganer i dinàmic. El tema central és líric i nostàlgic. Aquesta obra forma part d'un nou corpus que vaticina l'aparició d'algunes de les meves darreres composicions simfòniques, com la *Suite Americana, op. 50* (2012).

El pianista Albert Nieto fa un treball magistral, un treball que no és solament una "interpretació", sinó també una recreació de les moltes subtileses que cadascuna de les partitures "amaguen" i que ell, amb el seu art, ha sabut descobrir i posar de relleu. Albert Nieto demostra un gran domini tècnic i expressiu del piano i ha aconseguit destacar els diferents plans sonors i dotar de multitud de matisos i colors les diverses línies melòdiques de cadascuna de les obres que conformen aquest disc.

Vull mostrar el meu profund agraïment a Joaquim Icart pel seu ajut econòmic i per estimar la meua música.

Anna Cazurra

(València, setembre de 2014)

Albert Nieto

Ha estat un dels intèrprets que més ha contribuït a la difusió de la música pianística i de cambra espanyola: ha estrenat més de setanta obres de compositors espanyols, destacant l'estrena de *Recòndita armonía* (quartet amb piano) de Xavier Montsalvatge i d'*Aulaga I* de Juan Hidalgo.

Ha participat en tretze compactes, enregistrant obres per a piano i de música de cambra d'autors com Albéniz, Granados, Guridi, Gerhard, Blancafort, Montsalvatge, Luis de Pablo, Guinjoan, Josep Soler, Bernaola, Oliver (integral per a piano), José Luis Turina, Carles Guinovart, Charles, Brotons (*Sonates* per a instrument i piano), fins a quaranta compositors contemporanis.

És membre fundador del *Trio Gerhard* amb el que ha enregistrat les integrals de corda amb piano de Gerhard, Montsalvatge i Granados. I també de *In Actio Dúo*, amb la cantant Mayca Teba.

És doctor "Cum laude" en Música, i actualment exerceix la docència com a catedràtic al *Conservatori Superior de Castilla-La Mancha*, a la ciutat d'Albacete.

És autor dels llibres *La digitación pianística*, *Contenidos de la tècnica pianística*, *El pedal de resonancia: el alma del piano*, *La clase colectiva de piano*, *El gesto expresivo del músico o cómo disfrutar de un concierto*, així com d'una edició crítica d'*Ibèria* d'Albéniz.

Al escuchar *Hespèria* Op. 5 (2002) tuve el gozo y la sorpresa de constatar que el legado de la tradición pianística y compositiva hispánica y catalana, vía Albeniz, Granados, Falla y Mompou, seguía bien viva en los pentagramas de la compositora barcelonesa Anna Cazorra, nacida en la segunda mitad del siglo XX. La poética que Anna Cazorra transmite en esta obra, de gran envergadura, bebe de esta tradición y, a su vez, incorpora sus aportaciones más apreciadas con la fuerza de su personalidad musical. En las cuatro piezas que forman *Hespèria* encontramos una gran riqueza de armonías y contrapuntos, también de melodías y ritmos muy vivos, perfilando así unas texturas de gran plenitud pianística.

La primera de las cuatro piezas, *Atlàntida*, en palabras de la autora, "...*quièrre evocar la exhuberancia del perfume de la flor del naranjo*". Después de unos compases introductorios, nos encontramos con la alternancia métrica 6/8-3/4, como en la *Rondeña* de Albéniz. La energía rítmica, armónica y cadencial que despliega este primer tema es bien cautivadora. El segundo tema, *Con tenerezza*, podría ser escuchado como el autorretrato de la autora, exhuberante en la plenitud de los acordes, y al mismo tiempo ingrátido, casi esquivo en el contrapunto de los cantos, un tema intenso y dulce, como el perfume de la flor del naranjo. *Crepuscle* produce un efecto hipnótico, aquí el sufrimiento es asumido como una convicción inherente a la misma existencia y contemplada al mismo tiempo con la serenidad propia de la madurez del ser. El melodismo de esta pieza nos ofrece el encanto de los modos de la

música árabe, donde se hacen presentes los intervalos de segunda aumentada. Según la autora: "... *esta pieza describe el clima de serenidad teñida de nostalgia en el momento del ocaso del día...*". *El Basar* ("El bazar") presenta una gran riqueza de ideas temáticas, unas de carácter rítmico y extrovertido, y otras más íntimas y líricas, hasta llegar al *Molto scherzando*, donde las figuraciones del bajo, con ritmos sincopados, nos hacen levantar de la silla para hacer un ensayo de una danza que quizás nunca habíamos llegado a imaginar... y a menudo es así, la música de Anna Cazorra tiene la cualidad de no dejarnos nunca indiferentes, siempre nos empuja con una gran fuerza direccional y una voluntad de decir y seducir... De esta pieza nos dice la compositora: "*El Basar evoca la mezcla de personajes y el bullicio de gentes tan propio los mercados de la más pura tradición árabe*". En *Mediterrània*, la última pieza de la colección, el espíritu de la danza —casi por sevillanas— inunda toda la partitura, es un estallido de alegría, de plenitud y delicadeza.

Lluís Guzman i Antich

(Terrassa, septiembre de 2014)

Èvora, Op. 49 (2011) es una versión para piano de una selección de tres movimientos diferentes procedentes de dos obras para orquesta de cuerdas. El primer movimiento, *Calmo*, es una adaptación del cuarto movimiento, *La muralla àrab*, de la *Segunda Suite para a Orquesta de Cuerdas* Op. 3 (2002). El segundo movimiento, *Adagio evocativo e malincolico* y el tercero, *Andante*, son adaptaciones del tercer y cuarto movimientos *Saudade* y *L'ermita de St Bràs*, respectivamente,

de la *Suite Évora para Orquesta de Cuerdas* Op. 6 (2000, rev. 2002).

Inspirada libremente en tonadas, ritmos y aires de danza del patrimonio musical ibérico, esta obra recrea imágenes de la ciudad portuguesa de Évora. En el primer movimiento, *Calmo*, podemos escuchar un sentido lamento de fuerte impronta morisca que alterna con una obstinada y enérgica danza de fulgor árabe. El piano imita las formas de acompañamiento de instrumentos de percusión tradicionales árabes como son el *tamburo* y la *daburga*, que van confeccionando diferentes figuraciones rítmicas con melismáticos arabescos de gran efecto sonoro. De carácter fundamentalmente lírico, el segundo movimiento, *Adagio evocativo e malincolico*, se inicia imitando los trémolos de un *salterio* (un antiguo instrumento musical precedente del clavicémbalo) y anuncia algunos de los motivos melódicos que serán desarrollados en el tercer movimiento. El tercer movimiento, *Andante*, se abre con unos delicados arpeggios y desarrolla un discurso dramático de especial fuerza con un atractivo ritmo sincopado y unas texturas contrapuntísticas elaboradas.

Galardonada con el premio Frederic Mompou de Joventuts Musicals de Barcelona *Quatre Evocacions* Op.8 (1995) fue estrenada por el pianista catalán Quim Bonal en agosto de 1998 en el Festival de Peralada (Girona). Cada una de las piezas posee una personalidad propia, predominando en todas ellas el carácter fresco y espontáneo y el talante improvisatorio. *L'ocell melangiós* ("El pájaro melancólico"), recrea un ambiente onírico y misterioso, donde el lirismo,

da paso aquí a un variado juego de armonías que hace alusión a los movimientos súbitos de un pájaro cautivado por el recuerdo de su juventud pasada y a las nostálgicas evocaciones de un paraíso perdido.

Tonada evoca una vieja canción popular catalana totalmente estilizada y revestida de sutiles armonías. En *Jocs de platja* ("Juegos de playa") se suceden una serie de motivos que recrean el bullicio de un grupo de niños que saltan, juegan y chapotean en el agua, mientras las últimas chispas de luz del atardecer van dibujando unos vibrantes reflejos encima de las olas. Inspirada libremente en el folklore andaluz, la última pieza, **El gitano**, describe el porte altivo y elegante de uno de los más entrañables personajes que forma parte del imaginativo universo sonoro de nuestros compositores nacionalistas.

Farsant Op. 28 (2006), versión pianística del tema principal de la ópera *El farsante* (2004) es una parodia musical de un aspirante musicólogo a una plaza en la Universidad, que utiliza una farsa para deslumbrar a los asistentes a un congreso de musicología. Se trata de una música descriptiva que da vida real al ridículo personaje. La pieza está formada por tres secciones. En la primera aparecen dos temas, el primero de los cuales subraya el elemento cómico de la situación que está describiendo, mientras que el segundo enfatiza el carácter ridículo del personaje al que se refiere. La sección central es el momento más emotivo de la *aria*, en que el protagonista reconoce su profunda decepción y su ingenuidad.

Inspirada de forma muy libre en ritmos jazzísticos, **Sutileses** ("Sutilezas"), Op. 48 (2011) nace de una

versión de *Sottigliezze in blue* (“Sutilezas en azul”), Op. 44, para trompeta y piano (2010). *Subtileses* muestra un estilo de escritura fluido y enérgico que se evidencia en el carácter del discurso musical, que fluye espontáneo, fresco y desenfadado, pero con una intensidad y una fuerza expresivas que van en aumento a medida que se va desarrollando. *Subtileses* está estructurada en tres partes, precedida por una introducción. En un estilo próximo al swing, la introducción presenta unes armonías libres y un carácter improvisatorio. El primer tema es de carácter sensual y elegante, el segundo, en cambio, es más juguetón y dinámico. El tema central es lírico y nostálgico. Esta obra forma parte de un nuevo corpus que vaticina la aparición de algunas de mis últimas composiciones sinfónicas, como la *Suite Americana* Op. 50 (2012).

El pianista Albert Nieto hace un trabajo magistral, un trabajo que no es solamente una “interpretación”, sino también una recreación de las muchas sutilezas que la partitura “esconde” y que él, con su arte, ha sabido desvelar y poner de relieve en primer plano. Albert Nieto demuestra un gran dominio técnico y expresivo del piano, consiguiendo destacar los diferentes planos sonoros y dotando de multitud de matices y colores las diversas líneas melódicas de cada una de las obras que conforman este disco.

Quiero mostrar mi profundo agradecimiento a Joaquim Icart por su ayuda económica y por amar mi música.

Anna Cazorra

(València, septiembre de 2014)

Albert Nieto

Ha sido uno de los intérpretes que más ha contribuido a la difusión de la música pianística y de cámara española: ha estrenado más de setenta obras de compositores españoles, destacando los estrenos de *Recóndita armonía* de Xavier Montsalvatge y de *Aulaga I* de Juan Hidalgo.

Ha participado en 13 discos, grabando obras para piano y de música de cámara de autores como Albéniz, Granados, Guridi, Gerhard, Blancafort, Montsalvatge, Luis de Pablo, Guinjoan, Josep Soler, Bernal, Oliver (integral para piano), Carles Guinovart, José Luis Turina, Charles, Brotons (integral de sus *Sonatas* de dúo con piano) y así hasta cuarenta compositores contemporáneos más.

Es miembro fundador del *Trio Gerhard* con el que ha grabado las integrales para cuerda y piano de Gerhard, Montsalvatge y Granados. Y también de *In Actio Dúo*, con la cantante Mayca Teba.

Es doctor “Cum laude” en Música y ejerce la docencia como catedrático del *Conservatorio Superior de Castilla-La Mancha*, en Albacete.

Es autor de los libros *La digitación pianística*, *Contenidos de la técnica pianística*, *El pedal de resonancia: el alma del piano*, *La clase colectiva de piano* y *El gesto expresivo del músico o cómo disfrutar de un concierto*, así como de una edición crítica de *Iberia* de Albéniz.

Listening to *Hesperia*, Op. 5 (2002), I had the joy and surprise to find that the legacy of Spanish and Catalan pianistic and compositional tradition of Albeniz, Granados, Falla and Mompou was still strongly alive in the staves of the composer from Barcelona, Anna Cazorra, born in the second half of the twentieth century. The poetics that Anna Cazorra transmits in this work, of broad range, drinks from this tradition and, in addition, incorporates their most precious contributions with the force of her own musical personality. In the four pieces of *Hesperia* we find a wealth of harmonies and counterpoint, as well as vivid melodies and rhythms, which together make wonderful pianistic textures.

The first of the four pieces, *Atlàntida*, in the author's words, "... wants to evoke the exuberance of the perfume of orange blossoms." After some introductory bars we find the metre alternating between 6/8 and 3/4, the same as we find in Albeniz's *Rondeña*. The rhythmic, harmonic and cadential energy displayed in the first theme is quite captivating. The second theme, *con tenerezza* ("with tenderness") could be heard as a self-portrait of the author, exuberant in the fullness of the chords, and while weightless, almost elusive in counterpoint to the song's intense sweet theme... as is the perfume of orange blossoms. *Crepuscle* produces a hypnotic effect. Here the suffering is assumed to be an inherent belief in existence itself and issued simultaneously with the maturity proper to the serenity of the being. The melodies of this piece offers us the charm of the modes of Arabic

music, where the augmented second intervals are present. According to the author: "... this piece describes the climate of serenity tinged with nostalgia at the moment of the decline of the day ..." **The Basar** ("The Bazaar") has a wealth of thematic ideas, some of them with a rhythmic and outgoing personality, and others more intimate and lyrical, until the *Molto scherzando* where the bass figurations, with syncopated rhythms make us lift the chair to make a rehearsal of a dance that we may never have imagined ... and very often it is like that. The music that Anna Cazorra composes has the quality of not allowing us to be indifferent, but is always pushing us with directional force with a willingness to speak and seduce. About this piece the composer says: "*El Basar* evokes a mixture of characters with the bustle of people found in the markets of the purest Arabic tradition." In *Mediterrania*, the last piece of the collection, the spirit of dance – in the way of "Sevillanas" (Spanish traditional dance)—floods the entire score. It is a burst of joy, fullness and finesse.

Lluís Guzman i Antich

(Terrassa, September 4, 2014)

Evora, Op, 49 (2011) is a piano version of a selection of three different movements from two works for string orchestra. The first movement, *Calmo*, is an adaptation of the fourth movement, *La muralla àrab* ("The Arab wall") of the *Second Suite for String Orchestra*, Op. 3 (2002). The second movement, *Adagio evocativo e malincòlico*

and the third one, *Andante*, are adaptations of the third and fourth movements *Saudade* (“Nostalgia”) and *L’ermita de St. Bràs* (“L’Hermitage of St Bras”), respectively, of the *Evora Suite for String Orchestra*, Op. 6 (2000, rev., 2002).

Inspired freely by tonalities, rhythms and dance airs of the Iberian musical patrimony, this work consists of pictures that recreate different images of the Portuguese city of Évora. In the first movement, *Calmo*, we hear a heartfelt lament of a strong Moorish character, alternating with a stubborn and energetic dance with an Arab glare. The piano accompaniment imitates the manner of Arabic traditional percussion instruments such as the *tamburo* and the *daburga* that make different rhythmic figurations with melismatic arabesques of great sound effect. Fundamentally lyrical, the second movement, *Adagio evocativo e malincólico*, starts imitating the *tremolos* of a *psaltery* (an ancient musical instrument which preceded the harpsichord) and introduces some of the melodic motifs that will be developed in the third movement. The third movement, *Andante*, opens with delicate arpeggios and develops a dramatic speech of special force with attractive syncopated rhythms and elaborated contrapuntal textures.

Awarded with the prize at the Frederic Mompou Competition by *Juventuts Musicals* of Barcelona *Quatre Evocacions* was premiered by the Catalan pianist Quim Bonal in August of 1998 in the Peralada Festival (Girona, Spain). Every piece has its own personality, but each of them has a fresh

and spontaneous character and an improvisatory mood. *L’ocell melangiós* (“The dreamy bird”), creates a dreamy and strange atmosphere, where the lyricism gives way to a varied set of harmonies that makes allusion to the quick and sudden flights of a bird captivated by the memory of its past youthfulness and to the melancholic evocations of a lost paradise. *Tonada* (“Tune”) evokes an old Catalan folk song which has been totally stylized and embellished with harmonies. In *Jocs de platja* (“Beach games”), a series of motives creates the bustle of young children who are jumping, playing and splashing about in the water, while the last sparkles of light at dusk describe brilliant reflections on the waves. Freely inspired by Andalusian folklore, the last piece, *El gitano* (“The gypsy”), describes the arrogant and elegant walk of a gypsy, one of the most beloved characters in the imaginative musical world of our nationalistic composers.

Farsant, Op. 28 (2006), is a piano version of the main theme of the opera *El farsante* (“The Fraud”) (2004). The opera is a musical parody of a person applying for a position as a musicologist at a university, who uses a farce to impress the assistants at a conference in musicology. The descriptive music gives real life to the ridiculous character. The work is in three sections, with the first theme of the first section describing the comic element of the situation, and the second theme emphasizing the ridiculous nature of the character about to appear. The center section is the most emotional moment of the aria, in which the protagonist

recognizes his deep disappointment and ingenuity.

Inspired by very free jazz rhythms, *Subtileses* (“Subtleties”), Op. 48 (2011), comes from a version of *Sottigliezze in blue* (“Subtleties in Blue”), Op. 44, for trumpet and piano (2010). *Subtileses* shows a fluid and energetic style of writing that is evident in the character of the musical discourse – spontaneous, cool and relaxed, but with an intensity and expressive strength that increases while it develops. *Subtileses* is structured in three parts preceded by an introduction. In a style similar to swing, the introduction joins free harmonies and an improvisational character. The first theme is sensual and has an elegant character, the second one, however is more playful and dynamic. The central theme is lyrical and nostalgic. This work forms part of a new *corpus*, which first appeared in some of my recent symphonic compositions, such as the *American Suite*, Op. 50 (2012).

In his performance of these works, Albert Nieto shows a great technical and expressive command of the piano. Indeed, through his sensitive playing Mr. Nieto doesn’t just “perform” these works, but reveals the many subtleties that are hidden in the scores. And with his deft touch for colors and dynamics, Mr. Nieto’s wonderful artistry realizes the specific character of each work on this CD.

I want to express my deepest thanks to Joaquim Icart for his financial support and for loving my music.

Anna Cazurra
(València, September 2014)

Segunda Suite de Andanzas, segund partitura (Allegretto)

Con Intimitat

Allegretto